

За мило либе галено
И азъ сега копнѣжъ.

Катъ' цвѣтето, кат' злацитѣ
И ази Май посрѣщамъ;
Кат' пилцитѣ въ шумацитѣ
И азъ любовь усѣщамъ.

И чезнж — до сърдцето си
Да стиснж нѣщо младо!
Ела, мой ангелъ, — дѣто си,
Ела, любовно чадо! . . .

А птичкитѣ испискахж
И хвърнаха на горѣ:
„Поетѣтъ нашъ, испискахж, —
Съсъ вѣтъра говори!“

VIII.

Зората пукна златата,
Зарумени небето,
И званкаты крилатата;
Писна изъ вишинето.

Отдѣ е тазъ армония,
Що пълни днесъ въздуха?
Тезъ сладки благовония
Възъ нази кой ги духа?

Трепжтъ, шумжтъ акацийтѣ
Въ градината зелена.
Азъ гледамъ декорацийтѣ
На новата вселенна.

Въвъ брѣста въвъ зелениятъ
Шуми народъ врабчета. . .